

OPINIONS

Nº 108 - Any 2019

¿Som sincers?

Diem que una persona és sincera quan mostra el que pensa amb paraules o fets, sense fingiments, subterfugis ni estratègies.

Això no vol dir que tot s'hi val, per molta estima o amistat que hi hagi. S'ha d'anar amb molta cura quan decidim ser sincers amb els altres, doncs, podem ofendre innecessàriament i crear una esclatxa emocional i ferides greus, a vegades incurables, a l'ànima de qui tenim en estima.

Tots tenim dret a que es respecti el que guardem hermèticament dins nostre: pensaments, sentiments, desitjos, pors, obsessions... secrets que formen part de la nostra privadesa i que ningú té llicència per a fer-ne menció, llevat que se li demani.

¿Fem servir la sinceritat només amb els demés i deixem de banda fer un examen rigorós i sincer de quantes màscares hem portant en les diferents etapes de la vida i, quantes seguim portant tan enganxades en el subconscient, que les hem arribat a confondre amb el nostre veritable jo?

No és fàcil ser sincer envers un mateix. Som éssers amb llums i ombres. Mostrem i ocultem. Fem i desfem. Diem que estem segurs, però no ho estem. Diem que estem tranquils, però la intranquil·litat ens aclapara. Diem que no patim gelosia però la sofrem. Diem que estimem, però ja fa temps que hem deixat d'estimar; o, a l'inrevés, amaguem la nostra estima per por d'un rebuig o d'un veredicte social condemnatòri.

¿Som avui una persona i demà un altra, representant un personatge de ficció dins el gran teatre que és el món?

Malgrat que interpretar aquest simulacre costa un esforç sostingut i intencionat, perquè ningú ens obliga a representar-lo ¿Acabem trobant-nos còmodes en aquesta farsa i anem posposant fer un examen profund de com som realment?

No es tracta de ser excessivament rigorosos ni d'utilitzar laxitud en el moment d'analitzar-nos, sinó, sense fer trampa, tenir el valor de reconèixer emocions i actituds que han nidat i niden en el nostre interior, que han causat i causen ferides sagnants a la nostra ànima i a les dels altres que, a vegades, són molt difícils de cicatritzar.

¿Ha faltat sinceritat en les nostres vides perquè hem seguit uns tòpics i unes creences establertes i no ens ha interessat esbrinar què havia de veritat en cada una d'elles?

Quan parlem o actuem, ¿ho fem per convicció pròpia o interpretem un paper que hem après de memòria perquè satisfà el nostre “ego”; o per donar una bona imatge de cara a la societat i no ser criticats, encara que la nostra ànima estigui assedegada d’alguna cosa més que satisfer la nostra vanitat i d’actuar fent una pantomima?

¿Hem fet comentaris negatius i a vegades destructius, de qui ens ha semblat podia fer-nos ombra, i, quan ha convingut, ens hem mostrat somrients i afalagadors, malgrat l’enveja o el desdeny ens ha rossegat per dins?

¿Ens inquieten les mirades que ens travessen perquè deixen la nostra ànima al descobert, i girem la cara doncs ens fan sentir culpables d’alguna hipocresia? ¿Emprem el silenci com un mecanisme de defensa perquè no es descobreixi la manca de solidesa de la nostra personalitat, o per un gran nombre de pors?

Por a fer el ridícul; por pel que se’ns pugui retreure; por a que se’ns capgirin els nostres valors; por a que es descobreixi la maldat que emprem en ocasions... Un munt de pors que ens aclaparen, ens esclavitzen, i, a més, acostumen a deixar un buit interior que mirem d’omplir amb paraules, actituds i activitats que, ben mirat, no ens satisfan, però que fem anar com si ens hi anés la vida.

¡Quantes vegades optem per representar un sainet i vivim en un estat de rutina i dependència, malgrat som capaços i tenim possibilitats de pensar i actuar per nosaltres mateixos, assumir responsabilitats i ser protagonistes de la nostra vida!

Actituds positives que no tothom està disposat a posar-les en pràctica, doncs, es necessita molt coratge, valentia i audàcia per esmicolar els “ídols” als que hem rendit i seguim rendint culte, i, no sempre, es té la força ni les ganes de fer-ho.

Cloenda

La sinceritat és essencial per mantenir una harmonia amb el nostre exterior i el nostre interior, però, ¿és beneficiós ser sincers?

Cal haver passat molts estius i molts hiverns; amors i desamors; alegries i tristeses; esperances i desànims, per respondre, quasi sense equivocar-nos, quan és bo ser sincers i quan hem d’exercir l’actitud preuada del silenci.

Malgrat sabem que l’afalac, la simulació, la hipocresia i el doble joc, formen part de la manera de fer dels humans; ¿què passaria si ens adonéssim que algú a qui apreciem, o fins i tot estimem, s’amaga rere una disfressa amb un comportament greu que ens afectés? ¿Ens sentiríem traïts, desencisat i plens de tristesa?

Amb uns ànims sota terra per aquest fet ¿fóra un moment en què ens agradaria trobar algú en qui confiar, explicar què ens angoixa, mostrar-nos tal com som; deixar aflorar el bo i dolent que portem dins; ser escoltats amb interès i paciència, sense censurens ni retrets, rebent alhora, un consell i una mostra afectiva de consol?

Ben segur, fóra un moment alliberador i reconfortant, que deixaria en el nostre cor una sensació de pau i un record inesborrable.

Maria Mercè Usón